

Dr. NAGY SÁNDOR

A magyar nép kialakulásának története (15.rész)

XVII. SZÉKELYEK – (2.)

Olyan ország, amely az egész Kárpát-medencét magában foglalta a népvándorlás kezdetétől a magyarság honfoglalásáig, kettő volt: a hunoké és az avaroké. Azok a Rajnától a Volgáig minden nép felett uralkodtak, ezek pedig az Ennstól a Dnyeperig terjesztették ki hatalmukat. Mindkét nép besorozta hadseregébe az ősi szék-elí katonanepet is. Így lett a székely hunná, majd avarra. Mikor Nagy Károly frank király a mai Német-, Francia- és Olaszország együttes katonai erejével, 8 éves szörnyű harc után megtörte az avarok hatalmát, s elvette tőlük a mai Alsó-Ausztriát, a Dunántúlt és a Dráva, Száva közét, akkor az avarokkal együtt a székelyeket is kivonta a nyugati részéről az avar hadvezetőség, és odatelepítette, ahova a katonai szükségesség kívánta: az erdélyi átjárók védelmére, mert Krum bolgár kán már készülődött háta támadni a meggyengült avarokat. Ez be is következett, de nem Erdély, hanem az Al-Duna felől. Ennek következtében a Duna bal partjától a Kárpátok gerincéig terjedő része Avarországnak a bolgároké lett, így lettek az Erdélybe telepített székelyek bolgár alattvalók. A nyelvjárásuk, szólásmódjuk, amelyet magukkal vittek, ma is a hamisítatlan dunántúli tájszóláshoz hasonlít. Ha Erdélyben tanulták volna meg a magyar nyelvet a honfoglalás után, akkor a szilágyi vagy a bihari nyelvjárással beszélnének magyarul, nem pedig a Marcal vidéki, a Rába menti, vagy a göcseji szólásmóddal. Ez megcáfolhatatlan tény s annyira igaz, mint az az állításom is, hogyha a székelyek más nyelvvel mentek volna Erdély elzárt hegykatlanába, akkor még ma is azt a nyelvet beszélnék. Elzártáguk miatt más nyelvre megtanítani őket nem lett volna lehetőség, amint nem tanultak meg a szomszédos oláhok és szászok nyelvét sem.

Hogy a székely nyelv mennyire dunántúli, azt magam is tapasztaltam, amikor bejártam egész Erdélyországot és a helyszínen állapítottam ezt meg. Ősi származásunknak a helyére vonatkozólag egy nagyon érdekes és elgondolkasztató megállapítást idézek Huszka József műtörténészünknek a „Századok” című régi folyóiratunkban még 1892-ben megjelent cikkéből: „Midőn ornamentális (díszítőművészeti) kutatásaim során a székelyek faházait, de kivált magas patkóíves, galambbugos kapuit személyre vettem, elbámultam az érthetetlen fényűzésig vitt faragványok sokaságán, eredetiségén és a kapuk impozáns ívein, az egész udvart uraló nagy méretein.”

„A csiki kapuk faragványai között másodsorban egy kifeszített legyező alak ötlött a szemembe. Sokáig a barokk-virágzó utánezésnek tartottam. A legyező alatt rózsák és tulipán virágcsokor díszel, amelynek vastag pikkelyes szára sokáig érthetetlen volt előttem. Ez a vastag szár egy nagy edényből látszik kinőni, mely edénynek mindkét oldalán levelek és virágok hajlanak le.”

„Az udvarhelyi kapukon a kapulábat mellett kétoldalt egy-egy fél oszlopot találunk sajátos csigákkal és oszlopféjzetekkel. Nem érnek fel a gerendáig, hanem az alatt egy kisebb palmettában (pálmaág) végződnek. Az udvarhelyi kapuk nagy részén a palmetta megvan, bár a faoszlop nincs ott.”

„Az udvarhelyi palmetta rávezetett a csiki legyezőre is, amely szintén pálma, amelynek pikkelyes szára félreismerhetetlenül hű utánezés a pálma törzsének.” „Hogy és honnan került ide a pálma, a pálmalevél legyező? Hisz Konstantinápolyig nyoma sincs. Hol látott a székely pálmát, hogy oly híven, még pedig stílizálva utánozza? Megkérdeztem egy székely faragó embert, hogy miért faragja azt a kapulábra, mert, hogy az pálma volna? Arról nincs tudomásom – felelé. – Így szokták, így láttam őseimtől, régen is így csinálták.”

Mit mond ez az idézet? Azt, hogy a székely faharagó ember, aki kapuját ősi székely mintákkal díszítette, történelmet írt. Megírta, hogy őselei onnan származnak, ahol a datolyapálma terem: a Tigris és Eufrates folyók közéből, Sumiriából, a sumir népből, mert a gabonán kívül a sumir földműves pálma- és szőlőtermesztéssel is foglalkozott. A datolya volt a gyümölcse, a magjából ütött olajat, a szőlőből pedig bort szűrt az őse már Noé apánk előtt. Mert minden nép tőlük tanulta meg a földművelést és a gyümölcstermelést, így a judeabeli pásztornép is, amelynek Noé az egyik ősapja volt. Mikor azután az éhes pusztai népek hosszú és gyilkos harcok után elfoglalták fállal körülvett városaikat, megművelt szántóföldjeiket, szőlő- és pálmageteiket, ott kellett hagyni az Édenkertet, az édes hazai földet. De emléket nem feledték el az új hazában sem. Házuk bejáratát, kapujukat pálmafa törzsével és leveleivel díszítették és díszítik még ma is, amiként sok ezer évvel ezelőtt még őseik is ugyanezt tették a

regi hazában. Ez pedig egy sok ezer éves, de még ma is élő szokásnak a meg nem szakított folytonossága! Ennek a szokásnak pedig a sumiroktól kezdve a jelen ideig megszakíthatatlan valóságának kellett lennie, mint a nyelvüknek is, mert a hosszabb idejű megszakítás mindkettőt elfeledtette volna. A székely kapuk s rajtuk a díszítések, éppannyira különböznek a környező európai népek hasonló díszítől, a görögökétől, a rómaiakétól, vagy a sokféle árjanépekétől, amint a nyelvük és a régi írásmódjuk is, amelyek a Kárpát-medencei ősnép írása volt. Eppen azért a székely rovásírás teljesen egyedülállóan minősül és csak ősi örökség lehet!

De, amit a férfi fejszével és vésővel faragott ki, ugyanazt a díszítő ábrát varrta ki a székely asszony a varrottasain. Tulajdonomban van egy nagyon régi mintájú székely, szálán varrottas falvédő. Az ábrázolt kép közepén valami áldozati oltárféle van, mellette két oldalról egy-egy pettyes szőrű állat, tehát leopárd, vagyis párduc van kivarrva, a két szélén pedig egy-egy kifejtett terebélyes pálmafa látható. A történelemben semmi sem véletlen vagy esetleges, mert minden, ami történik, valamely okra vezethető vissza. Kielemeztem egy sereg helynevet a sumir nyelv segítségével. Azok névadóinak tehát sumiroknak, vagy sumir rokonnépeknek kellett lenni. A székelyek még ma is sumir díszítő mintákat használnak. Mivel más szomszéd népektől ezt nem tanulhatták el, nem vehették át, csak örökölhették az őseiktől, akik azokat a mintákat az ősi földről hozhatták magukkal. Honnan? Ahol a pálma terem és ahol a szőlőnek az ősi földje van, s ahol a vadállatok között pettyes szőrűek is voltak. Mindezek után azt hiszem, hogy olvasóim tisztában vannak a székelyek származásával, nevük jelentésével, hivatásukkal, ősi nyelvükkel és kultúrájukkal, amelyek tökéletesen megegyeznek az ősi Kárpát-medencei nép műveltségével, szokásaival és nyelvvel. Még csak Bonfini Antalnak, Mátyás király olasz származású udvari történetírójának a székelyekre vonatkozó megjegyzését idézem: „... a székely elég sokban különbözik a magyartól. Idegenen nem házasodik össze, fajtűszkesége fél a vérkeveredéstől, a korcsosulástól. Külön írása van, nem papírra, hanem fapálcára rója a betűt s néhány jellel sok tartalmat tud kifejezni. Földművelés, de főleg állattenyésztés a főfoglalkozása. A székely kitűnő katoná, karddal, gerellyel, íjjal és tegezellel száll csatára, testét vászonért fedi. Szabadságszeretete végtelen.”

A külön írásukban 34 betű van, de nemcsak betűjelük, hanem szójelük, sőt mondatjelük is volt. Ezért tudtak néhány jellel sokat mondani és sok tartalmat kifejezni. Ez az írás azonban nem volt más, mint a Kárpát-medencei nép saját írása, de csak a székelyeknél maradt meg, mert az ország többi részén a nyugati egyháznak sikerült azt kiirtani. A székelyekkel kapcsolatban még rátérek egy fontos kérdés tisztázására és bizonyítására a magyar honfoglalással kapcsolatban. E kérdésben lesznek nekem koronatanúim a székelyek. Mikor a magyar hódító nép még a Kárpátokon kívüli, Etelközben lakott, a székely nép már a mai területén tartózkodott, mégpedig azzal a nyelvvel, amelyet azóta sem változtatott meg. Ennek bizonyítása nem könnyű, mert neves és képzett historikusaink a vogulizmus szolgálatában eléggé összekuszálták a történelem szárait. Két arab és egy perzsa író írt a honfoglaló magyarok etelközi szállásáról s annak határaitól s mindegyik megemlíti, hogy a magyarok és a székelyek országa egymás mellett feküdt. Ezek Ibn Ruszta, aki a 900-as évek körül írt, a másik Gardizi, aki 1051 előtt, a harmadik Al Bakri, aki Kr. után, az 1080-ik év körül írt róluk. De egyik sem a saját tapasztalatát mondja el, hanem más, korábbi arab utazók írásaiból merítették. De az értesítéseiket jellemző egyformaság azt tételezteti fel, hogy a különböző forrásaik között volt egy olyan, amelyiket mindhárom híven használtak. Ez az ismeretes főforrás eléggé pontos és megbízható adatokat tartalmaz. De nem szabad a közölt adatokat egyelőre megállapított nézőpont szerint csoportosítani, amint tették eddig az összes magyar historikusok a vogul származás elhitése végett.

Ibn Ruszta értesítése szó szerint így szól: „A besenyők országa és a bolgárokhoz tartozó szkl-ek országa között van a magyarok első határa.” Gardizi ugyanezt így fogalmazta meg: „a bolgárok területe és az szkl terület között, amely szintén Bolgárhoz tartozik, van a magyarok határa.”

Al Bakria következőket írta: „A magyarok a besenyők országa és a bolgárokhoz tartozó szkl-ek országa között laknak.” A besenyők abban az időben a Don és Dnyeper között laktak, ez az utóbbi folyó választotta el őket a magyarok etelközi szállásától. Tehát a besenyők Etelköztől keletre laktak. Így az ő országuk Etelköztől keletre volt. Ebből következik, hogy a szkl-ek országa a besenyők országával szemben, tehát tőlük és a szomszédos magyaroktól is csak nyugatra lehetett, mert a magyarok e két határpont, a besenyők és a székelyek között laktak.

Értesítésük 10. fejezetében mind a három író megjelöli az

etelközi magyarok déli határát. Ibn Ruszta ezt írja: „Országuk egyik határa a rumiak tengeréig terjed.”

Gardizinálugyanaz így hangzik: „Tartományuk a Rum tengerével határos.”

Al Bakrinál pedig ezt találjuk: „Országuk egyik határa a rumiak országával határos.”

Melyik volt a rumiak országa? Abban az időben a kelet-római birodalmat hívták röviden Rumnak. Ez a szó Róma nevének a görögöktől használt mása. A rumiak tehát a kelet-rómaiakat, vagy másképp a görögöket jelentették, a Rum tenger pedig nem más, mint a mai Fekete-tenger, amelyik abban az időben, egész terjedelmében a kelet-római, vagyis más szóval a görög császársághoz tartozott. Tehát a magyarok etelközi szállásának a déli határa a kelet-római birodalom és a Fekete-tenger volt. A magyarok északi határáról egyik arab író sem emlékezik meg. Igen valószínű, hogy észak felé nem is volt állandó és biztos határak. De a közölt három égtáj pontos megjelölése így is meghatározza a magyarok etelközi szállását és azt nem lehet félreérteni, csak tudatosan lehet megmászítani és szándékosan lehet félremagyarázni. Azután tisztázni kell azt is, hogy a „szkl” betűkkel megjelölt nép melyik volt. Az arab, mint általában az összes sémi nyelv, az írásban csak a mássalhangzókat írja le. A magánhangzókat nem írja ki, mert aki a saját nyelvének szavaiban, vagy az általa tökéletesen ismert idegen nyelvben a mássalhangzókat leírva látja, az az így írt szöveget helyesen és tökéletesen tudja elolvasni. A szavakban a jellegzetes hang nem az, amit mi magánhangzónak nevezünk, hanem amit egészen helyesen mássalhangzónak mondunk, mert a mássalhangzót a beszélő szerkezetnek egy határozott mozdulata hozza létre, míg a magánhangzók a tüdőből kijövő levegőnek az ajkakkal történő alakításai. Eppen ezért könnyen változnak, míg a mássalhangzók megmaradnak. Ezért ezek a fontosabb hangzók.

Mind a három arab író egy népet említ és nevez meg, amelyek nevében ez a három gyökhangzó, a „szkl” van. Ilyen népnév pedig eddig a világtörténelem folyamán csak egy volt és van ma is, és ez a székely.

Tehát a három arab írótól „szkl”-nek jelölt nép nevének az összes magyar historikusoknak és nyelvészeknek, akik e szöveg magyarázatával foglalkoztak, egyedül és minden más népnév kizárásával csak „székely”-nek kellett és lehetett volna olvasniuk. De eddig egyetlen egy sem olvasta így! A vogulistáknak tehát módjukban állott a megnevezett arab írók szkl szóképét a maguk hamis elmélete szerint magyarázni. Mert hát hogyan engedhették volna napfényre kerülni azt az igazságot, hogy a székelyek a ma is változatlan ősi nyelvükkel már akkor Erdély bérci között laktak, amikor a szerintük vogul és török nyelvgyelegekből alakult magyar nyelv még csak útban volt a Kárpátok felé és csak Etelközig jutott el! Szó szerint idézem Németh Gyulának „A honfoglaló magyarság kialakulása” című könyve 154-ik oldalán található következő sorait: „A levédiai hazára vonatkozik Ibn Ruszta egységes és világos leírása a magyarokról. Kiveendő az első mondat: „A besenyők országa és az eszkilbolgárok országa között van a magyarok határai között az első

határ”. Ez a mondat a baskíriai magyarokra vonatkozik.”

Az arab írók „szkl” szóképének egyedüli helyes olvasásából, a székely szóból tehát egy soha nem létezett bolgár nép lett az „eszkil”. Pauler Gyulánál pedig „ezegel”. Ez a népnév a történelem egész folyamán, a világon sehol elő nem fordult és ma sincs. Tehát tisztára költött név, vagyis szándékos hamisítás. Ilyen merész hamisítás Németh Gyulának az az állítása is, hogy az arab írók értesítése a baskíriai magyarokra vonatkozik. A baskírok a Volga felső folyása mellett az 55. szélességi fok körül laktak, amint laknak ma is. Ez a távolság a Fekete-tenger északi partvidékétől légvonalban körülbelül 1300 km, tehát annak a kis népnek a déli határa nem nyúlhatott le ilyen távolságra akkor sem.

Miért követte el ezt a szándékos hamisítást Németh Gyula? Egyedül azért, mert meg akarta hálálni, illetve meg is kellett hálálni, hogy a vogulisták az Akadémia pénzén hosszabb időre Törökországba küldték, és hogy egyetemi tanárrá tették. Ezért nemcsak a tudását, de a megbízhatóságát is eladta a vogulistáknak. Az ilyen adás-vételnek mindig van egy vesztese, mégpedig az igazság. Ha azonban a vesztes igazság egy népet, nemzetet vagy hazát érint hátrányosan és igaztalanul, akkor az igazság ellen elkövetett bűn igen súlyos nemzetellenes bűnnek minősül. Természetes, hogy Németh Gyula tudományos tekintélye a saját lábukon gyengén álló tudósokat mind befolyásolta. Mind átvették megállapításait a vogulizmus nagy diadalára. Ezekről nincs mondanivalóm.

Remélem azonban, hogy a fiatal, magyar tudós nemzedék az igazság keresése és kiderítése céljából legalább kiindulási pontnak elfogadja az én megállapításaimat. Lehet, hogy sokat fognak vitatkozni rajta, de nem kétséges, hogy a végén az én megállapításom győz. Ez pedig kiindulási pontja lehet egy nemzeti fellendülésnek.

(folytatjuk)

